

ΔΙΑΒΑΙΝΩ

Είμαι διαβάτης μοναχά· μ' ἀρέσει τὸ ταξεῖδι.
Χαράζω κάποιον ὄνομα στὸ δέντρο ἢ στὸ γυαλί,
Μὰ τ' ὄνομά μου δέν εἶνε καὶ δὲν ἠξέρω ποῦ...
Πάντα τὰ μέρη νοσταλγῶ πὺν διάβηκα ἀπ' ἐκεῖ.

Κι ὅμως, μοῦ στέκει ἀδύνατο ποτὲ νὰ σταματήσω.
Κι ἂν μὲ στολίζῃ μοναχὰ τῆς φτέρης τὸ κλωνί,
νοιώθω πὺς μὲ τὰ πράγματα εἶμαι σφιχτὰ δεμένος,
καὶ φεύγω παίρνοντας μαζί τ' ἄρωμα ἀπὸ τὴ γῆ.

ᾠδὸν μονοπάτι, ὦ σπίτι μου, σᾶς ἀγαπῶ, μὰ φεύγω...
καὶ ἡ χαρὰ κ' ἡ πίκρα μου ἐνώνουνται μαζί.
Κι ὁ φουσκωτὸς μανδύας μου στὸ φύσημα τοῦ διάβα
μ' ἀνασηκώνει σέρνοντας ὡσὰν φτεροῦγα σκοτεινῆ.

Ἀγαπημένοι σύντροφοι καὶ λόγια βραδινὰ
γιὰ τὶς ἀγάπες πὺν ποθεῖ κανεὶς νὰ ξαναπῆ!
Νὰ σᾶς ἀκούω ἔπαυσα καὶ νὰ σᾶς βλέπω πιά...
σὰν ἀπ' ὠραῖο πρόσωπο πὺν τὸ χαμόγελο ἀργοσβεῖ.

ᾠδὸν σεῖς πὺν ξαφνιζόσαστο κεῖ κάτω στὸ κατῶφλι,
τὴν ὥρα πὺν χρεμέτιζαν τ' ἄλογα στὴν αὐλή,
μάθετε πὺς στὸ ἠλιόγευμα τῶν δέντρων ἢ θωριές,
τὸ κρύο, τὸ χαιρε κ' ἡ σκιές, ἡ ἀγάπες μου εἶν' ἐκεῖ...

ᾠδὸν ναί, τὸ καλογνώρισα τὸ ποίημα τῶν ματιῶν,
ὅ,τι ἐρχότανε σ' ἐμὲ ἀγνό, χαριτωμένο...
μόλις σὲ εἶδα, σοῦψαλα τὸν ἀποχωρισμό...
σὲ μὲ μὴν ἀφοσιωθῆς, γιὰ κύτταξε, διαβαίνω...

(MAURICE MAGRE)

Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ